Гриць Щипавка.

Хруніяда

і

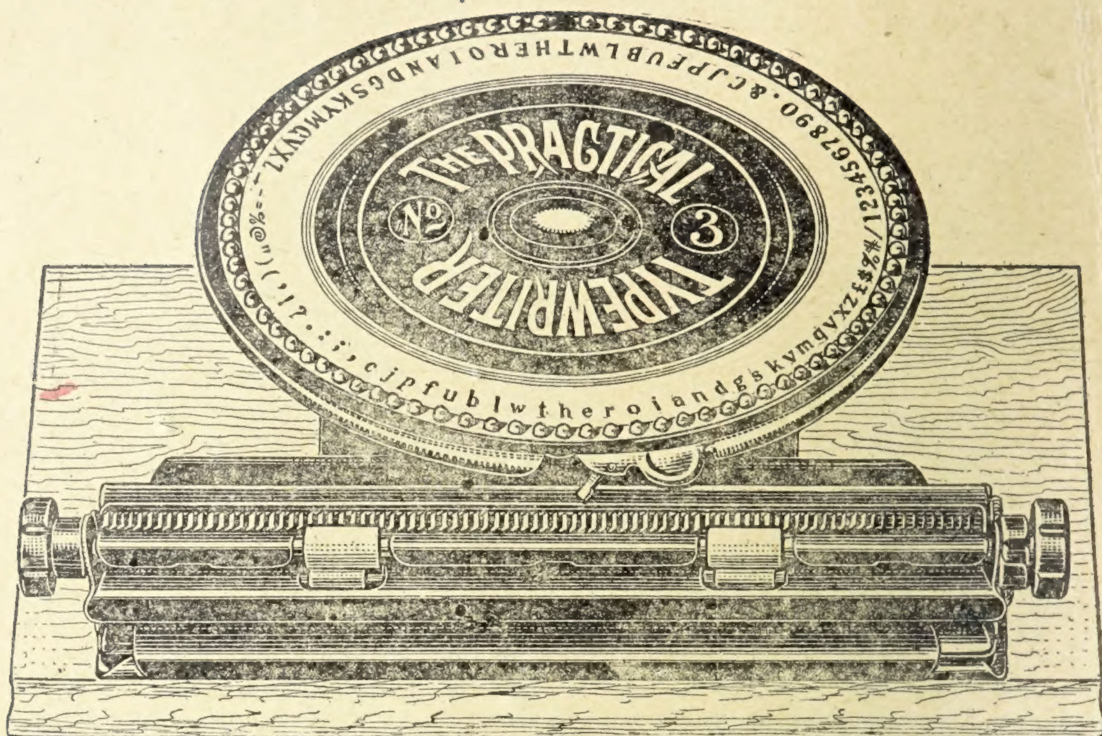
Новомодні пісьні

Котрі можна сьпівати і в великім пості, — з легким або й добрим сьміхом.

Ціна 15 сентів.

1913.

Головний склад в
ЗАГАЛЬНІ КНИГАРНИ
396 FRONTENAC ST.,
MONTREAL, QUE.

Практична машинка

до друкованя листів коверт і и. Шо захоче мож на ні друковати, так легко що й мала дитина потрафить. Дуже виразно.

З буквами рускими, польскими анґлійськими, ціни від 1 дол. 45 сен. до 5 дол. 50 с.

Ч. 4. Машинка з руськими буквами, ціна $5.

Ч. 3. ,, з польскими або анґлійськими буквами ціна $

Ч. 2. ,, з анґлійськими ціна $.

Ч. 1. ,, з анґлійськими ціна $2

Ч. 0. ,, з анґлійськими ціна $1.

Продають ся тільки в

ЗАГАЛЬНІ КНИГАРНИ

396 FRONTENAC ST.

MONTREAL, — CANAD^

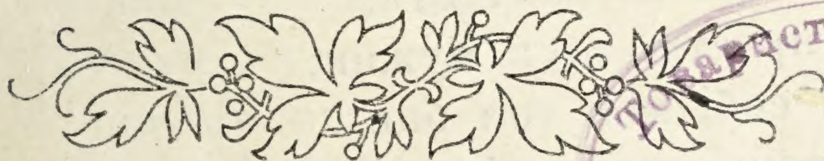
ГРИЦЬ ЩИПАВКА.

ХРУНІЯДА

і

Новомодні пісьнї

Котрі можна сьпівати і в великім постї,
— з легким або й добрим сьміхом.

1913 р.

Накладом і друком
ЗАГАЛЬНОЇ КНИГАРНЇ
396 Фронтенак ул.
МОНТ Канада.

ХРУНЇЯДА.

ПІСНЯ ПРО МИКИТУ ХРУНЯ.

(Присьвята всїм виборцям, котрі віддали і віддають голоси на шкіролупів свого народа).

В селї Гнидові, долинї,
стоїть хата ще й до нинї,
хоч пуста вже й непошита,
де родив ся Хрунь Микита.
Хто він був — се кождий знає,
хто ґазети лиш читає
і полїтику провадить,
Тут сказати не завадить,
що се простий був мужик,
темний собі мов той бик.
Єго предки споконвіка
мали вигляд чоловіка;
Хрунь-же — морду мав ослячу,
а натуру то свинячу.
До роботи лїнував ся,
а на других все спускав ся —
любив сверлом всюди влїзти,
за двох пити, за трох їсти,
а за паньску нїби ласку,
за циґара, за ковбаску

і за ринських пять готівки,
— не виймаючи й горівки —
не лиш Гнидів Хрунь продав би.
душу й тіло він віддав би;
за кватирку алькоголю
то запродав би в неволю
цілий сьвіт, усіх людий,
Бога, жінку і дітий.
Ну а взявши на розвагу
гакатистичну ватагу,
котра тільки тим й горує,
що у хлопа нарабує,
перекупить, пашахрує —
то не буде чей дивниця,
що Микита Хрунь пяниця
взагалї там істнував
і в гакати ласку мав.
На теж вони тут панами,
щоб рядили Русинами,
на те жиють, на те й жили,
щоби руську кровцю пили!

Але Хрунь тим не журив ся,
він і в бік той не дивив ся...
що там йому честь, громада?
Злодієви — пахне зрада!

А Микитї особливо
пахло паньске вино й пиво...
Як зачув де довгим носом
ковбасу а ще із сосом,
шнапса, або дим з циґара —
то летївби був „псявяра"
на край сьвіта аж до пекла,
мов собака тая встекла!
Хоч сьміяли ся гнидяне,
дорікали громадяне,
хоч сьмішили, хоч і кпили,
хоч часом і в хавку били —
то дарма все, Хрунь Микита
„твердза" була не „здобита"

Раз, зайшовши Хрунь у двір,
а голодний мов той зьвір —
завдяки лиш ласцї пана,
то напив ся і „шампана"...
та з риночки біленької
і, мов те скло, гладенької,
в котрій ширший верх ніж дно —
Се було вже з вин „вино"
і так певно, як чорт чортом,
задихало... ну, абортом!)
Хрунь на штуцї не пізнав ся,

а „шампаном'' заливав ся
— буцїм на винї ся знає!
поки врештї не зблював ся.

Коли-ж прийшли знов вибори,
не зважав Хрунь на докори
з боку люду та громади —
знов стежкою пішов зради,
знов на пана віддав глас.
Його тягло до ковбас,
а кухоннії запахи,
наче пірєм попід пахи
так Микиту скоботали,
супокою не давали.
Тож хоч Хрунь і обіцяв ся,
як тиснув весь люд на нього,
і на Бога присягав ся,
що дасть голос лиш на свого —
то однак перед гижками
він не видержав нї хвилї,
тїлом серцем і кишками
біг за ними дві, три милї...
хоч понюхать, хоч лизнути,
хоч би хвильку при них бути!...

Але бачуть добрі люди,

що, сли дальше таке буде,
то Микита паразит
ціле село заразить —
всї зійшли ся на пораду,
щоб з тим ділом щось зробити
і Микиті за сю зраду
чимось конче заплатити.
Жінка Хруня, Катерина,
не поможе, шкода й муки;
не помогла вже ,,урина" —
то поможуть певно буки.

Раз гнидяне йшли із міста
— а було їх коло двіста —
й говорячи про Микиту,
що все палку мав залиту —
ненадійно на дорозї,
наче свинку у барлозї,
здибали Микиту Хруня,
гнидївського калакуня.

,,Гейже, хлопи! — хтось там крикнув, —
Хрунь і нинї мабуть ликнув!
Треб'му дати закусити
й на своє ,,перехрестити!.."
Не прегомонів ще крик,

а Хрунь стогне вже мов бик...
Дивить ся, як по тверезу
де-хто лїзе на березу,
а за чим — він добре знає,
тож всїх просить і благає:
Гей сусїди, гей кумове,
приятелї і панове!
простїть менї сю провину,
а я чесним вже і згину!..”

Та не раз він так трусив ся,
не раз плакав і просив ся
і лягаючи на лаву
все обіцював поправу;
вилизавшись — мов мара
таки пхав ся до двора.

Не помогли анї просьби,
анї крики, анї грозьби —
люди били, як нїколи!
Хрунь вив з болю мов той псище,
а люд бив та лиш поволи
наслухував, чи жиє ще.
Якже дихав — знов з годину
всї лупили як конину.

„Охрестивши" так Микитка,
треба було ще зза видка
на нічліг десь умістити...
Рада в раду — що робити?
гріх самого так лишити
збитого серед дороги!
А ту коний ні на лік
не подибле чоловік;
ані возом Хруня везти,
ба, в руках теж гидко нести!

Отак ради шукаючи,
Микитою катаючи
— хай се лишить ся між нами —
не руками, а ногами,
як колоду, як ту бочку
— що й не снило ся нікому —
прикотили аж до дому.

Кождий вірив що у пана
не напєсь вже Хрунь „шампана"
Та не даром кажуть люди:
„Минесь лихо — друге буде!"
А чорт не спить ні моменту
по соймі — до парляменту
прийшлось послів вибирати.

Мавже Хрунь держатись хати?
мав на печи де лежати?
коли рух в корчмах, в ґоральни —
мав дрімати де в читальни?
Він свиня старої раси —
колиж смажуть ся ковбаси,
а фактори враз з жидками
увихають ся з пятками;
коли пани і панки
лагодять фляшки, склянки —
він, на жаль, на сьміх, на диво
переспати мав жниво?
Ні! хай буде, що і буде,
зрозуміють раз чей люди,
що на клятьбу Хрунь нї охне,
но Хрунь Хрунем вже і здохне.

Так минули й ті вибори...
Вийшов польський депутат,
а впав руський кандидат.
Лилась кровця мов те море,
а виборцїв, люд, невинно,
що працював так невпинно
на річ свого кандидата —
поховали в казаматах;
чесний люд позамикали,

кайданами покували...
тюрми хлопи діждали ся,
бо Руского держали ся
Народного комітета
(сеж найбільша в нас відета!)
А Микита вживав волї...
хоч тягнув люд до неволї —
вживав волї і сьміяв ся,
горівкою заливав ся;
пив за зрадницький гріш Юди.
за польскії сребренники!.,.

Та не видержали люди.
Раз зійшли ся знов в юрбу
і, щоб звеселить журбу,
а Хруня щоб покарати —
одноголосно рішили,
і реченець приспішили —
конче „миропомазати".
Хоч „хрестили", обливали —
всеж пожитку не видали!..

Було се на Михаїла.
Тьма народу ся злетїла
в Гнидів; (а тре знати нам,
що в Гнидові тодї храм!)

зійшлись люди із повіту,
ба, і з дальшого ще сьвіту...
йшли просити Михаїла,
щоб біда їх так не їла.
Що-же тичить ся гнидян,
нещасливих громадян —
сі просили тільки того
Архистратига сьвятого,
щоб в тім дни була погода,
бо найлїпша се нагода
на паради, на „казанє"
ну, і „миропомазанє".
А Микита риба грубша
і тре було якось з глубша
„торжество" відсьвяткувати,
бо хтось часом, ба й Микита
міг би си марикувати;
хай сьвіт бачить, як громада
Хруневи Микиті рада,
хай сьвіт бачить, нехай знає,
як вона Хруня кохає!
Так кількох із тих мстеців,
що готові на все завше,
вужівок десь наломавши,
де-хто — й здоровий дручок —
нагорнули в цебричок

свиньсьтва, бруду, много калу
і змішавши все помалу —
геть на вигін потаскали,
коло самої дзвінниці,
де баби і молодиці,
хлопи й діти на них ждали.
Йшли в параді здовж селом;
по боках сім пар з мітлами,
з заду десять з вужівками,
а найстарший — з помелом:
сей процесию провадив
і „торжество" ціле зладив.

Хрунь Микита вийшов з церкви
й троха бідний зажурив ся,
коли на все подивив ся;
почервонів теж і, видко,
хтів до дому чмихнуть швидко,
та біда лиш що не дали!...
Зараз цебрик притаскали
і — Микиту в нім скупали,
просто пхаючи чолом.
А найстарший помелом —
лиш у цебрику мачає
і ним Хруня окладає:
і по носі, по очах,

по голові, по плечах,
залїпили навіть вуха,
не шкодуючи кожуха,
а так сьмішно, а так звинно,
а так швидко, і невпинно,
що й мітлярі не сидїли
лиш мазали аж попріли.
Помеляр же — лиш смарує
і з Микити ще й глузує:
„А ось маєш і параду
за братів рідненьких зраду:
а ось тобі почастунок
за ковбаски, паньский трунок!
а ось тобі кал, нездаро,
за вонючеє циґаро!
прокляте тобі сто раз,
що так зрадив-єси нас
і панови віддав глас!
Їв ковбаски, пив „вино"
з'їдж же тепер — і сесе!"..

Хрунь кидав ся, ґвавт кричав,
та хтось мітлу помачав
більше в калї як в болотї —
і заїхав нев по ротї,
та так, що геть Хруня горду

залїпили свинську морду.
Нї вставати, нї кричати,
нї сапнути, нї дихнути,
анї ротом анї носом —
все забите „жовтим сосом".
Як не стало уже „мира"
слухаючи проводира,
кождий — хоче, чи не хоче —
плюнув йому тричі в очи.
А плювали старі й дїти —
годїж тихо знов сидїти
й супокійно так глядїти!...

Цїлий вигін засмердїв ся —
прецї нїхто не посьмів ся
в оборону Хруня брати,
котрий рачки лїз до хати...

Бідна жінка заглядає,
руки ломить і ридає;
„Гей Микито! чи не ти то!?
за щож тебе знов так збито?
чом хоч з „мира" не обмито?.."

Більше Хрунь не відзивав ся
і на сьвіт не показав ся.

Бачив добре, що всї люди
утїкали, мов від Юди…
всї втїкали, всї плювали
і з далека обминали:
і жонаті, парібки,
і сусїди й кревняки,
двірськиї локаї, ба й сам пан,
де смачненький пив „шампан” —
хоч дому ся відрікати,
та сьвітами геть втїкати!...

Та не довго Хрунь смутив ся,
бо небаром раз рішив ся
людям штуку показати
і мук пасмо перетяти.
Гнаний грижею, в журбі
повісив ся на вербі...
Верба гнулась до яра —
панські-ж свинки із двора
що дня в вечер прибігали
і Микитї гріб копали

В рік по тім усї читали
на тій вербі, на корі,
що Хруневи написали
гнидівські школярі:

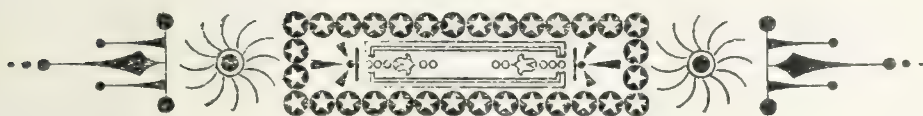
„Під сухою, під вербою,
„із людською головою,
„за те з розумом телячим,
„а характером свинячим —
„лежить зрадник і нездара,
„що за гроші, за циґара
„витирав жидівську лаву
„і зраджував руську справу...
„В гноях, калї любував ся,
„в гною, калї і купав ся;
„як опришок у журбі
„скінчив житє — на вербі.
„Се худоба цїлковита,
„на імя їй — Хрунь Микита.
„Хто чита' се — плюнь три рази
„й швидко втікай від зарази"...

ГРИЦЬ ЩИПАВКА.

НОВОМОДНІ ПІСЬНЇ

Котрі можна сьпівати і в великім постї,
— з легким або й добрим сьміхом.

1913.

Накладом і друком
ЗАГАЛЬНОЇ КНИГАРНЇ
396 FRONTENAC ST.,
MONTREAL, QUE.

Новомодні Пісьні.

НЇХТО-Ж НЕ ВИНЕН, ТІЛЬКИ Я.

Нїхто-ж не винен, тільки ми,
ми сами, Русини,
що даєм місце в нас свинп,
хруневи і свини.

Хрунь нич не робить, лише пє,
гижки їсть, шнапса пє,
прийде до дому — жінку бє,
дітий бє й челядь бє!

Є звичай добрий в Поляків,
в сусїдів Поляків,
що проганяють пияків
від себе пияків.

Крейда сьвячена є в панів
Поляків на хрунїв,
бють аж до здоху батярів,
зрадників і дурнїв.

ПО МОРЮ, ПО МОРЮ!

За море, за море, з „трапшортом” в руках
плинемо „дампифом”, як селедці в бочках,
за нами всї плачуть, одна лиш не вміє
нїма, нїма, нїма Галиція.

Гей, хлопи галицькі, бук голий в руцї,
прийдем жебраками в заморські краї...
ми встиду не знаєм, бо всїх нас закриє
сьмішна, сьмішна, сьмішна Галиція.

Хто верне до дому — най книжку бере,
бо там, чи в Канадї — науки все тре,
най скаже, що сьвітло одна лиш вбиває
дурна, дурна, дурна Галиція.

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ.

Жидок паршивий коло хати;
хрунї щось радять ся, гудуть —
вибори в сойм уже йдуть;
банкроти хтять кандидувати —
„центральників” „везваня” ждуть...

Прийшли виборці голос дати;
комісар робить лиш своє,
картки сам ґраф всім роздає;
съвященик хоче научати —
так жандарм кольбов не дає...

Прогнали ката знов до Буська;
в тюрмах виборці, то в гробах,
пани сьміють ся знов з всїх них
й затихло все, лиш кривда руська
та жаль до ржонду не затих...

НА ПОЛЮ, НА ПОЛЮ, ПШЕНИЧКА...

На Руси, на Руси Польща всадовилась;
просить „сьостру" „опекунка" щоби не жу-
(рилась.

Сестричка зігнулась,
мов дуб молодий —
Польща усьміхнулась:
Оттут тепер жий!

На Руси, на Руси громи покотились,
о тім краю добрі вісти всюда розносились...
„Крулї" тут напхали

як мраки жидів,
щоб їм помагали
доїти хлопів.

На руському дворі „шляхціц” спанопшв ся,
в селї і місточку — жид знов загнїздив ся.
Оба добрі „браця”
вкраїнську пють кров,
хоч буцїм сварять ся —
то годять ся знов.

На Руси, на вольній, що знала лиш волю
пани враз з жидами завели неволю...
Русе не страхай ся!
бо праця дарма —
швидко розпрягай ся
з підлого ярма!

МИР ВАМ БРАТЯ!

Жир вам хруні, всїм приносим,
жир, то вічно свинський знак!
жира в шляхти всї днесь просим,
хрунь богатий, чи бідак.
Разом рила наставляймо
і як свинї поквичім,

всї охлапи пожираймо,
ми не втратим на нічім!

Що-ж нам з правди, що-ж нам з чести?
чвуть нас псами від воріт!
єли погорду можем знести —
то знесем і в рилах дріт.
Жир вам! жир вам, руські хрунї,
проклін вашим барлогам!
Разом ходіть калакунї,
а не дайтесь батогам!...

А Я ЛЮБЛЮ ПЕТРУСЯ.

А я люблю вибори
і партийні роздори,
Ой біда що їх все
чорт запізно принесе.

Били мене тут і там,
щом запродав Русь ляхам —
Ой біда, бо мене
тепер кличуть: гей, свинє!

Хоч мя бийте, гонїть з хат —
я з панами за пан-брат —

Лиш біда, що тепер
ніхто з послів ще не вмер!

Як не виджу ковбаси,
хоч на цвинтар мя неси,
Бо біда, голод є,
а пан дурно не дає!

Як побачу де гижки,
то аж корчать ся кишки —
Ой коли-ж студенець
потаніє на конець!

Наварили, напекли,
сами з'їли і втекли —
ой недоля моя,
бо забули на хруня!..

СИВИЙ КОНЮ, СИВИЙ КОНЮ.

Глупий хруню, глупий хруню,
що ти задумав ся?
прийдуть швидко знов вибори —
будеш напивав ся!

Глупий хруню, глупий хруню,
наїдж ся лемішки —

за ковбаску, за циґаро...
сїм миль підеш пішки.

Бігай хруню, бігай хруню,
до двора на раду,
заплатить ти пан дриглями
за мужицьку зраду.

Бігай хруню, бігай хруню,
пан не любить ждати,
замість тобі, дасть собакам
тарілї лизати.

Одна партия „висока"
а другая „низька"
хлопська ласка все далека
за те панська близька.

А я тої мужицької
ласки не діжду ся,
а від пана возьму пятку,
то хоч добре впю ся.

ДАЙ-ЖЕ БОЖЕ ДОБРИЙ ЧАС.

Дайже Боже, добрий час,
є злодіїв купка нас

і в щасливу годину
обкрадем Галичину.
Ой ну, ну! ой ну, ну!
обкрадем Галичину!

В нас від давна все одно:
горяче чи холодно,
нас не виставлять „на шванк",
анї каса, анї банк.
Ой на шванк, ой на шванк,
анї каса, анї банк!

Тонуть в „тінґлях", в каварнях
хлопські, грошї, що аж страх,
їх в нас друть орфеї й цирк —
прокуратор нї чи-чирк!
Ой цирк, цирк, ой цирк, цирк —
прокуратор нї чи-чирк!

Най щезає всяка страж,
най жиє лиш наш бламаж,
глупі люди, глупий край,
стародавний наш звичай!
Глупий край, глупий край,
стародавний наш звичай.

КОЗАК ПАНА НЕ ЗНАВ З ВІКА.

Зіма грошам не знав ліку,
Він рядив ся в ,,Касі" — страх;
Став... героєм з чоловіка,
Бо в злодійських зріс часах.

Коли часом — кружать фами —
По-за домом ночував,
То на просьбу всякої дами
Сотню векслів жирував.

Бідні люди, ,,темні маси"
Чули голос : добре все!
Коли-ж вглянули до каси —
То сказали: ,,марш, проч, псе!"

В нас на жартах ся не знають,
Перший ворог наш, то люд,
За ,,дурниці" проганяють,
За цілком невинний блуд"..

Ми не любим з тими жити,
Хто в нас крав і з нас всіх жив —
Треба було так зробити,
Як Кешковський се зробив...

НАЩО МЕНЇ ЧОРНІ БРОВИ.

Нащо менї працювати?
Нащо ті посади?
Коли мож дефравдувати
Без страху, без зради!
Літа-ж мої молоденькі
Прогули так марно...
Ой коли-ж я раз дурненький,
Зажию си гарно?...
Тяжко менї із жінкою
Одною лиш жити —
Свої діти, мов чужії,
Годї їх любити!
Нема кому поспитати,
Чи їв я, чи пив я,
Кілько дївчат, жінок кілько
Жонатий любив я?
Чого моя паньска дума
Тай не зрозуміє,
Що пан з працї жить не може,
Бо її не вміє!
Дурні хлопи не питають,
Що нам красти вільно —

„Дерунами" називають,
Кричать божевільно.
Кричіть хлопи, кричіть мудї,
Кричіть ідіоти,—
Не бою ся навітъ в судї,
Такої голоти!
Кричіть, лишень голоснїйше,
Що вам на язицї
Аби й тії теж почули,
Що вже в Америцї!...

Я РУСИНЪ, БЫЛЪ, ЄСМЪ И БУДУ.

(Нашим „твердолобам" в альбом).

Я кацап бил, єсьм і буду,
Я родил ся кацапом —
І батюшки не забуду,
Бо єго я єсьм рабом.

Кацап бил мой отец, мати,
Братя, сестри — вся рідня,
Рублики любила брати,
Як коренна кацапня.

Я узріл сьвіт в Галичинї,
Но матушки „груди" ссал,

Як і личить худобині,
Котру „рубль" уколисал.

Як первий раз втворил морду
Слово: „рублики" прорек;
Її днесь вкраїні на погорду
Клену вздолж і поперек.

Царським кнутом я питан бил,
Кнут — престіжом у меня,
Щоби сьвіт переконан бил,
Що я — істинна свиня.

І тепер цар питає мя,
Цар мя любить, цар держить
І ніяке в сьвіті племя
В подлости мя не вздержить.

Тож тебі мой роде свинський
Кленусь водкой і рублем —
Сепаратизм український
Геть брехнею істреблем!

ГУЛЯЛИ...

Гуляли, гуляли,
Каси розбивали;
Кляли ґазети, люд рипів,
Як вихор за море втікали,
Кружок метрес в кулак ревів;
Й мене тягли вни до злодійства-
Не піду „брацішк-и" я з вами.

Бо в личаківськім цминтари
Ох, братчики милі —
Стоять сьвіжі дефравдантські
Ще й чорні могили;
А попи там поховали,
Мабуть і без дутка,
Тихесенько — без паради,
Зіму без жолудка....

А другу пана адвоката
Кинули у ямку!
Ви знали го? — Кшижановский
Із Сапігів банку?...
Обох їх закопали,
Жреці в темну яму!
Ви крадіте, а я, бігме,
Красти перестану!...

МІЙ ЗАПОВІТ.

(„Як умру, то поховайте").

Як вкраду що, то сховайте
Мене в Пантеоні,
При вулици Батория,
На Теміди лоні;
Щоби всї огнетревалі
Каси Вертгаймера
Були видні, було чути
Голос Гайдерера,
Як принесе менї засуд,
Замість криміналу,
Йти в Кульпарків... Оттоді я
Вітчину заспалу,
Все покину і полечу
До самого аж Ню-Йорку
Доробляти ся...
Поховайте та вставайте,
Пересуд прорвіте,
Краденими в хлопів грішми
„Гонор" одкупіте!
І мене у Америці,
В земли вольній новій,
Не забудьте помянути —
Не злим тихим словом...

МИ В ЛУГ ПІДЕМ ВСЇ З КОСАМИ.

Ми вдух підем всї з торбами
І, як схоче ряд,
То з ногами і руками
Скованими взад,
В криміналї нас запре,
Бо всім волї чей не тре.

Як нам роти не знїміють,
Зрадимось слївцем,
То жандарми зшить їх вміють —
Спустим дум бігцем
І тогди всї „відпічнем",
Як полїтику зачнем.

В криміналї місця в волю,
Батько Гайдерер
Неодному сьлози болю
Актами обтер...
А як право вийде нам —
Скажуть: зася Русинам!

ЩАСТЬ НАМ БОЖЕ.

„Красьць нам браця, красьць нам
Ратувати синю кров; (красьць"
Хлоп-мудь гроший сам не дасть,
Кредит мусим мати знов.
Нуже „браця!" нуж ділати,
Поки люд в нас під ногами,
Щоби сьвіту показати,
Що ми їх „опєкунам-и".
„Красьць нам браця, красьць нам
Бо найвисший на те час, (красьць!"
Таж і в банках в нас ще власть,
Протекторат ще не згас.
Славу „шводк-ів" не скаляєм,
Бо її без нас вона „руне'ла"
І весело засьпіваєм:
„Єще Польска не зґіне'ла"!

І ШУМИТЬ І ГУДИТЬ.

І кричить і ганьбить,
А часом буком бє;
А хто-ж тобі пане ляше,
Таке право дає?

Розпинав ся ляшок,
Нім вибір посла був;

Ой не бій ся, дурний хаме,
Я за те тебе не забув!

Вибирайте мене
Геть хлопи і жиди,
Бо як стане иньший послом -
Навару вам біди.

І кричить і ганьбить,
Шкіру дре з хлопа й кпить...
Дітьча матїр його знає,
Чом він тут ще сидить!...

ТАМ НА ГОРІ КРУТА ВЕЖА.

Там у „горі" густо дуже,
Там є гроші і шампан;
Там „ізбраних" місце друже,
Там дістанесь лише пан.

Як поглянуть туди оком
Як за руки ся возьмуть,
То, хоч впаде кілька трупів —
До мети усе дійдуть.

В нас бо хлопи страх ще темні.
Носять довгі волоси.

Продають панам і душу
За кавалок ковбаси.

Дармо сієш хлопе. збіже.
Не тобі зійде воно...
Пан відбере за вибори
А ти знова з'їш нічо.

Бо ти лакомий і глупий.
Шнабс ти мізки геть забє;
Є „пинарство", стара хата...
А все в хаті не твоє.

Ти жидівский наймитюга —
Так за зраду каре Біг!
Тож пан з жидом мають гроші
А ти торби та батіг.

На що потім нарікати,
Адже робиш сам біду?...
Коли-ж так — тре й вибачати,
Як ганьбити тя буду!

АХ Я НЕЩАСНИЙ.

Ах, я нещасний, що маю діяти?
Страх люблю гроші, а нема де взяти;

Нема їх де взяти, бо пани розкрали-
Ах, бодай би їх раз чорти забрали.

Просив би я їх, коли-б було вільно,
Аби її мені що дали добровільно,
Але не схочу, бо я демократа...
Ах, я нещасний, що маю діяти!

Хоч гроший не знайду, буду їх шу-
(кати
Всїх дефравдантів буду похваляти,
Нехай крадуть лиш дальше як ті кру-
(ки,
Тим швидше Руси розвяжуть ся руки!..

ОЙ ТИ ДІВЧИНО ЗАРУЧЕНАЯ.

Ой шляхтичино задовженая,
Чого ти ходиш засмученая?
Ой як я маю веселим бути —
„Кохам Русїна — он нехце кнута"!..

Ой шляхтичино, сьміх мя береть ся,
Русин без тебе вже обійдеть ся.
Не обійдеть ся ми-ж право мали,
Й тому так „кресу" і вас кохали.

Ой шляхтичино, мисьлями блудиш,
Не нас, лиш нашу працсньку любиш.
Ой знаю, знаю що те кохаю,
Лишень не знаю як „дерти" маю...

ЧИ ЗНАЕШ, ДЕ КРАЇНА ТАЯ МИЛА...

Чи знаєш де країна тая мила,
Де польськая гаката вже зацвила,
Де пан накрав її про Польщу руську
(мріє,
А руський хлоп з дітьми голоден мліє,
Чи знаєш де, чи знаєш клята доле?..
Туда, у бій йдім руськії соколи!..

Чи знаєш, де ті правдоньки палати,
„Вархолів" де повнісінькі кімнати,
Де судії в ковнірах золочених
Засуджують виборців засмучених —
Чи знаєш де, чи знаєш клята доле?...
Туда, у бій йдім руськії соколи!

Чи знаєш, де ті голі наші гори,
Де кров мужицька ллєть ся за вибори,
Де двір бере все, що ся зеленіє,
Де дух реакції, мов чумов віє —

Чи знаєш де, чи знаєш клята доле?...
Туда у бій йдім руськії соколи:

КСЬОНДЗ - ГАКАТИСТА.

Жив в однім селї ксєнжуньо,
Поляк Гакатиста,
Русинам він докікав
Наче чортів триста.
,,Нема Русї'' кричав каплан —
В костелї з амбони,
,,Послухайцє ви оjцовє
Цуркі маткі жони.
Послухайцє лєч уважнє
Слуф свеґо каплана,
Тутай польска зємя! косьцьмі,
Польскімі з'орана.
Польском крвіjоу і польскім по-
Обфіцє зрушона, (тем
Польскоу моцом і оренжем
Од вроґуф броньона
Чиж сє знайдзє такі сьмялек
Би запшечил тему,
Же ту нє ест польска зємя
О беда такєму''!

Далї научав що руська
Віра „хлопська хамська",
Польска каже то всї знаютъ
Що лїпша бо „панська".

. . . .

Була у ґазди Ївана
Жіночка Маринка
Гарна була одна біда
Що була латинка.
Що день пильно до костела
Здругими ходила,
І слухала наук ксьондза
З „ксьонжки" ся молила
Ой Маринко малабись вже
Розуму хоть трошка
Нїчо не робиш лише сидиш
В костелї як квочка.
„Чиж не лїпше раз в недїлю
В церкві помолитись
Як день в день час в бога красти
Й нїчо не робити".
Воркнув Їван а бабище
„А бійте ся бога
Щож той хам від мене хоче?
Бідна я небога!

Чи я може така як ось
Він з хамского роду
Таке заміж, ліпше менї
Було з моста в воду!
Він менї аж тепер каже
До церкви ходити,
Як колись хлопцї „ах Єзу"
Що менї робити?
Хоче щоби я до пекла
Пішла через нього
Виріклась панської віри
Не діждеш ти сего"
Іван мовчить і не знає
Що на се казати,
Врешті сплюнув
Най тя дїтько . . . .
Тай пішов із хати.
І так ішов рік за роком
За дниною днина,
Аж Іванови четверта
Вродилась дитина.
Посходили ся куми
На столї горівка,
Попивають і говорять
Шкода що то дївка.

Та ще коб не вдала ся
В мамуню Марину,
Тоби Іван бідачисько
Мав чорну годину".
Йде Іван до ксенжуня
Став си у порога,
Почіхав ся у голову
Та похвалив бога
Я би хотів ґомосьця
Пєкно попросити
Щоб зволили дївчинисько
Мою вохрестити.
„Добже, добже муй кохани
Пшиходзьцє в недзелє,
Алє, алє я цє нїгди,
Нє відзе в косьцелє.
Анї цєбє анї синуф,
Цуж ти брацє нато?!
Я тамки ґомосьць ходжу
Де ходив мій тато.
Пощо менї мужикови
Між панів ся пхати
Щоби мали потім люди
З кого ся сьміяти.

„Смяць се з цебе? отось браце
Трафіл в саме седно!
Чиж то косьцьол як і церкеф
Не ест вшистко едно?”.
А далї зачав наш оґомосьць
Івана учити,
Що можна ходити в костел
По польски молитись.
Шкода браце жесь хлопакуф
Не окрщціл в косьцеле”
Тож то можна? Чемуж би не,
Цо ту ґадаць веле.
„Навет з цебе муй Яне биць
Може поляк вальни”,
„А не буде гріху ксенже?
„А то капітальне”
„Не бендзе муй ти простачку!
Ой то добре знати,
Не будете ви дївчини
Мої оглядати”.
Коли нема за се гріху
Не тільки дитину,
Але мою стару польку
Завзяту Марину.

Хотьби мав і всьо волосе
З голови обдерти,
То на руське мушу єї
Таки переперти.
Сказав й шапку затиснув
Й за двері забрав ся,
А оґомосьць із радости
Аж розхорував ся.

КОЛЯДА.

(Посьвята гакаті і галицьким рублевичам.)
На нуту: Небо і земля.

1. Кацап і Лях (2) нині торжествують
Крулєство польске (2) на Руси будують,
Польща диви ся, на ґвавт роди ся!
Ляхи з'їзджають, вєц уряджають,
Комедії грають, чудо, чудо, повідають.

2. У Львові граді (2) весела новина
Ляхи сьпівають (2) Руси бє година,
Польща диви ся і т. д.

3. „Слово Польске" (2) вкравши гроші в касї
Кричить безлично (2) вам до того засї,
Польща диви ся і т. д.

4. Всї шмати служать (2) „Слову" як королю
І у спідлїню (2) творять єго волю,
Польща диви ся і т. д.

5. Замість трох царів (2) кацапи прійдоша
Брехнї й доноси (2) в дарі принесоша,
Польща диви ся і т. д.

6. Польскій гакаті (2) себе офірують
Рублї з Рассї (2) в кармани пакують,
Польща диви ся і т. д.

7. А ми нужденну (2) натуру кидаймо
І за ціпину (2) чимскорше хапаймо,
Польща диви ся і т. д.

ГАЙДАМИКІ.

Пан маршалок їхав чвірков
В великі параді,
Сам поганяв а фірмана
Посадив на заді.
    Тай в'їхали межи фіри
    Хлопські що стояли,
    Край дороги коло коршми
    І там попасали.
,,Набок пся-креф гайдамакі"
Став панок кричати,
І мужикам по під ніс
Батогом махати.
    А мужики панських жартів
    Мабуть ще не знали,
    Бо стягнули пана з брички
    ,,Двайцять пять му дали.
,,Ножовнїкі"-рипить панок
,,Гайдамацке плємнє"
Як ви сьмєлї так шляхцїца
Біць на ґолей зємі".

ДОБРИЙ АПЕТИТ.

Заїхав раз пан вельможний
В коршму попасати,
Казав єрбі коршмареви
Добрий обід дати.
Ах вай вельможний джеджіцу
В дома ніц не маю,
Вже кілька день з бахурами —
З голоду здихаю.
„Цо ти нє хцеш - гейже хлопци
Везьцє єн до жида,
Двадзєсьця пєньць вилїчиць му
Нєх вє цо то бєда".
Прискочили гайдуки
Жида за підбоки,
Ах вай панє я забуло
Є каша нївроки".
І чим скорше до алькера.
Поскочив жидисько,
Горячої каші пану,
Приніс повну миску.
Пан вельможний кашу виїв
·Попив облизав ся,
І до жида коршмара
Ласкаво озвав ся.

„Добром кашем єдна шельмо
На обяд нам далесь,
Вишудись мувіл же ніц немаш
Пшед намі кламалесь"
,,Ни звітки я бідний жидок
Могло тоє знати,
Що панам таке паскідне
Буде смакувати?
Моє Рифки таке хоре
Знать буде вмерало,
Воно собі тую кашу
До болячки клало".

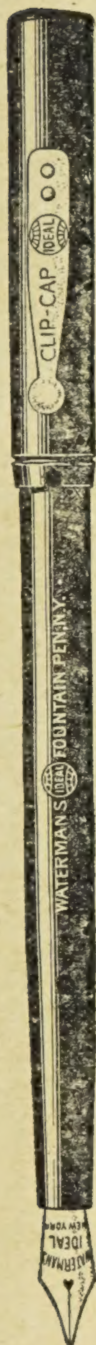

WATERMAN'S IDEAL FONTAIN PEN.
ВОТЕРМАН АЙДЕЛ ФОНТЕНОВІ ПЕРА.

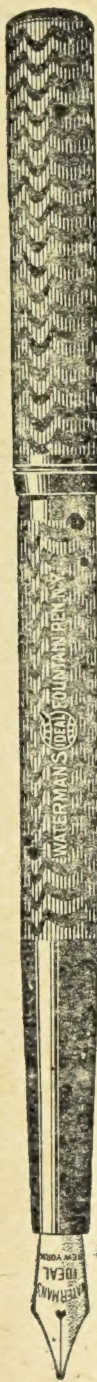
Пера що набирае ся чорнила в середину до ношеня в кишени, можеш писати де допаде хоть на дорозї не потрібно каламара, виймаєш перо з кишенї і пиши. Пера всї ґарантовані правдиво золоті 14 карат.

Продають ся в Загальні Книгарни в Монтреал.

Ч.

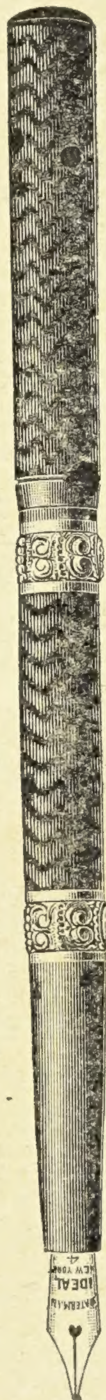

Ціна $2.50

Ч. 4.

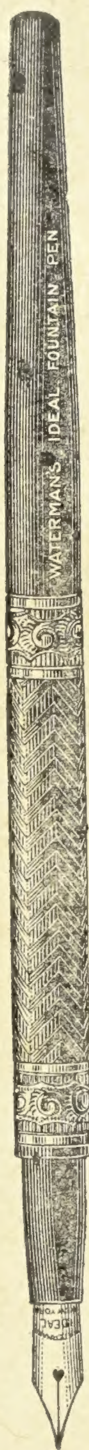
З золотими обручками
Ціна $3.50

Ч. 9.

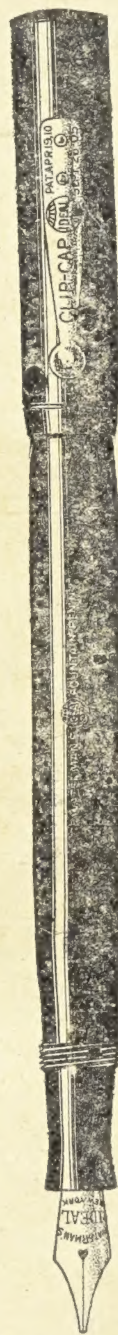
Самопой не срібне
Ціна
$5.00

Ч. 10.

З золо тими обруч ками
$3.50

Пакет.

Кишеневе
Pocket
Ціна $2.75

Кожде перо з кляпкою стоїть 25 сентів дорожше.